

K: *Kérlek, mutatkozzál be*

D: **Daray Attila** vagyok, de barátaim csak Dócinak szólítanak...

K: *Miért?*

D: Ez egy gyerekkori becenév, nincsen köze a nevemhez, örökölttem a bátyámtól. A bátyámat nevezték el így annak idején az osztálytársai. Az ő osztálytársának a testvére nekem volt osztálytársam, így rám került a kis Dóci. Nem tudom pontosan, honnan ered.

Jelen pillanatban a romániai Dorcas igazgatója vagyok. Nagyon szeretem azt a sokrétű munkát, amit végzek: főleg management, fejlesztések, közösségi fejlesztések, előadások, képzések, segélyezés. A helyemen érzem magam.

Feleségem Erzsébet és négy gyermekünk van. Kolozsváron élek.

K: *Az első kérdésem az lenne, hogy ebben a munkában, amit végzel, van olyan érzésed, hogy misszionárius vagy?*

D: Érdekes kérdés. Én kicsit merevebb és konzervatívabb vagyok ezekkel a kifejezésekkel. Én azt mondom az általános elhívás értelmében, hogy: igen, bizonyoságtévőnek szeretném magam tudni. Jelzem, hogy mint elhívott keresztyén ember, a bizonyoságtételt életmódnak tekintem. Konkrétan a munkahelyemet nem tekintem misszionárius munkahelynek, illetve a képzéseket, amiket tartunk, nem tekintem ilyen értelemben misszionárius körnek.

K: *Hogyan, hol élheted meg a hitedet?*

D: Számomra az a kérdés, hogy: hol nem? Úgy érzem, hogy abban a különleges helyzetben vagyok, hogy lépten-nyomon lehetőség adódik erre. Keresztyén szervezetnél dolgozom, ilyenként nincsen semmiféle megkötés, sőt, a szervezeti kultúra nálunk bátorítja a közös imádságot a munkatársakkal, közös áhítatokat, bibliaolvasást, gyülekezeti tagságot, részvételt. Én is református gyülekezetbe járok, presbiter vagyok. Szintén olyan helyzetekben vagyok, hogy lépten-nyomon lehetőség adódik rá, sőt néha úgy érzem, hogy túlságosan is olyan helyzetben vagyok, hogy nincsen semmiféle megkötöttség, és nyugodtan megélhetem, nem érzek semmiféle behatároltságot. Azon kívül, és ezt veszélyesnek is tartom, mikor egy hívó keresztyén ember oda jut, hogy a baráti köre kizárólag hívó emberekből áll. Jobbnak találom azt, amikor van kölcsönhatás a mássággal. Nekem van egy baráti köröm sportvonalon, akikkel sok éve tartjuk a kapcsolatot, és ott a hitéletnek a megélése az ilyenekben mutatkozik meg, hogy: józan élet, szeretni és értékelni a családot. Ezek mind olyan dolgok, amelyek manapság az én 35-40 közötti baráti korosztályomnak már nem feltétlenül alapérték. Evangélizációt nem folytatok, de bevesznek és elfogadnak úgy, ahogy vagyok.

K: *Hogyan nyilvánulhat meg a hited a munkádban?*

D: Látni azt, hogy milyen eredménye van. Látni azt, ahogy embereknek felcsillan a szeme egy-egy alkalomadtán. Látni azt, hogy közösségben megindul valamiféle munka. Idősekkel beszélgetni, akik munkánk eredményeképpen könnyes szemmel dicsérik az Úristent. Ezek az elmondhatatlan, megismételhetetlen élmények. Munkám során nekem kötelességem látogatni (és örülni is, hogy tehetem) ilyen közösségeket. Találkoztam olyan családdal, hogy néhány év alatt egy projekt után, amikor ők kaptak néhány disznót, amit fel kellett nevelniük, és mi segítettünk abban, hogy elgondolkodjanak azon, hogy ne vágják le mind a 4-et, s egyék meg, hanem egyet megesznek, hármat eladnak, s csináljanak valamit a pénzzel most. Olyan változás történt ez alatt a pár év alatt velük, hogy ritkaság. A kis házhoz építettek egy kis szobát, vettek egy Dacia-t, 3 gyerekük iskolába jár. Ők úgy beszélnek erről, hogy ez egy mennyei csoda. Ezt látni, nekünk nagy öröm.

K: *A Dorcas szervezet egész Romániában működik?*

D: Erdélyben, 6 megyében.

K: *De ez nincs magyar emberekre szűkítve...*

D: Sőt, nagyon is román vonalon indult el ez az egész. Magyar irányba azután alakult ki. (Református vonalon)

K: *A disznóvásárlás: Azt valaki adományozza a családnak vagy megveszitek?*

D: A pénzt, azt igen. Begyűjtjük erre a projektre, de mi csak egy részét álljuk (80-85%-át). Az illető családnak is egy kicsi részével hozzá kell járulnia. A maradék 10-15% is elég lényeges ahhoz, hogy az illető sajátjának érezze a kitüntetését, és ne mondhassa: jaj, de jó, bekapcsolódunk a projektbe, mert úgysem kerül semmibe. Ezt szeretnénk elkerülni, de a pénzt mi gyűjtjük be: Romániában, Magyarországon, Hollandiában, sok helyen gyűjtünk. Ez is az egyik szép dolog, amit nagyon szeretek csinálni: járnai a gyülekezetekbe, mesélni a munkáról, látni, hogy embereket elkezd érdekelni. Igenis, meglátszik a pénzgyűjtésen is, hogy az embereket elkezd érdekelni. Hiszek benne, hogy igen fontos. Európai Unió ide vagy oda, a diakóniai munka, nyilván keresztyén szervezetek által végzett szeretetszolgálat nagyon fontos itt Romániában. És ez mindig is lesz. Meg van írva, hogy: márpedig szegények mindig lesznek közöttetek. (Jn. 12,8: „mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek!”)

K: *Milyen jövőre néző terveid vannak? Vagy milyen tervei vannak a Dorcasnak vannak?*

D: Ami a munkát illeti, az egyértelműen közösségek fejlesztését akarja elérni helyi gyülekezeteken keresztül, s látni közösségekben, hogy a keresztyén gyülekezeteken keresztül valamiféle közösségi munka-mozgalom, békesség-mozgalom megindul. Személyes értelemben a szervezeten belüli lehetőségeket valószínűleg egy jó ideig itthon használjuk, tehát ha lehetőség nyílik egy magasabb pozíciót megpályázni, meg fogom pályázni, aztán hogy meg fogom kapni vagy sem, nem tudom, de egyelőre nem kívánok a munkahelyszinten elmozdulni. Legalábbis nincs a közeljövőben ilyen tervem. Családi értelemben meg, 4 gyerekkel úgy gondoljuk, hogy ez most teljes, elég. Egyelőre ez így rendben van, és minden munka mellett, szolgálat mellett időnként betölti bőven a család, és készülünk lakás vonatkozásában elmozdulni valamerre, tehát vannak terveink.

K: *Mi a véleményed a bibliaiskoláról?*

D: Nagyon-nagyon fontos kezdeményezésnek tartom, nagyon örülök, hogy vannak érdeklődők. Nem látok bele abba, hogy a képzés összességében mit jelent a diákoknak. Remélem, hogy nagyon hasznos: tudás, tapasztalat, bátorítás a jövőre nézve. Remélem, hogy fejlődni fog a bibliaiskola, olyan értelemben, hogy akkreditált intézménnyé válik, színvonalas előadókat fog meghívni, nagyon testre tudja szabni (a diákok számára) az oktatási anyagot. Drukkolok, és szívvel-lélekkel támogatom.

K: *Köszönöm a beszélgetést*